

Kære Dee

Der er åbnet et kraniosakral terapi-sted lige om hjørnet fra mig. Det hedder deedee og det gør at jeg tænker på dig hver morgen. Jeg tænker også over om jeg skal derind og spørge om de arbejder med vagusnerven. Det har været en lettelse at studere den nerve lidt mere og forstå dens forbindelse til min mave.

Jeg har fundet min ring. Den var forsvundet i to uger. Det har været som at miste en tand eller en anden hård del af kroppen. Og i morges da jeg kom på atelieret fik jeg sådan en trang til at kalde på den eller ringe til den, uden at vide hvordan. Da jeg senere gik på toilettet, lå den der og strålede midt på badeværelsesbordet. Den virkede levende. Efter så mange dage. Havde gennemtjekket samme rum en uge forinden. Jeg er begyndt at læse de her ting som varsler. Mere end jeg plejer. Som om ringens dukken-op var første led i en sætning, der langsomt er ved at blive udtalt.

I Italien var der en fugl, der fløj ind i en høj glasdør jeg var på vej hen mod. Den efterlod et blodigt spor ned af ruden og jeg måtte træde varsomt over dens døde krop, mens jeg kunne se ilyas ansigt på den anden side, malet med rædsel. Der var en vagt, der klodset fejede fuglen ned i en sort affaldssæk. Styrket virkede som et varsel og det gjorde mig bange. Derfor tænkte jeg meget over hvordan jeg kan gå til varsler uden at blive bange. Jeg ved det ikke, men jeg må selv tolke teksten og bære det ansvar der følger med fortolkning.

Jeg har en fornemmelse af at min fortid vender mere og mere tilbage jo ældre jeg bliver. MEN her til morgen forstod jeg også at det er fordi ens fortid blir større og større. Den puster sig op. Og jeg er igen kommet i tanke om at have mavepine gennem min tid i institutioner. Skoler. Også på akademiet. Og jeg er kommet i tanke om hvor meget denne pine har været en reaktion på at skulle præstere og være dygtig indenfor visse rammer, der for mig virkede farlige. Som om hele mit

væsen troede at jeg ville vælte hvis jeg sagde noget "dumt" eller ikke vidste... Når jeg føler mig dum, har jeg ikke adgang til mig selv og mit eget arkiv. Jeg kan ikke hente ting, ikke huske ting. Det her arbejde er til stadighed en del af at afsløre den følelse. Ikke bare uddrive den, men anerkende den og blive fortrolig med den. Jeg praktiserer at føle mig dum og klog og tryk i en sammenhæng af ord og idé-udvekslinger sammen med dig og jer.

Men jeg er lost med valg af stof og farve til det værk jeg arbejder på. Jeg kunne bruge at vende det med dig. Skal tage en beslutning. Har været i fem butikker. Kan mest bare mærke nej nej nej og så en masse tvivl. Jeg er også i tvivl om jeg tror på varslerne. Og jeg er i tvivl om jeg tror på kraniosakral-terapien. Men jeg må arbejde sammen med tvivlen. Den er en omstændighed.

Så jeg er nysgerrig på om du læser varsler. Jeg ser dem som en tråd, der usynligt gennemborer det rationelle regime. Baseret på fornemmelser og på en hyper opmærksomhed på omgivelserne.

Jeg holder her. I mellemtiden er jeg forresten kommet på arbejde i spiritusbutikken. Her har jeg fået hovedpine. De taler om genåbning, coronapolitik, sårbarhed og bagklogskab i radioen. Folk er ophidsede. Jeg synger karaoke mellem kundebesøg.

Savner dig. Savner dine hænder.

Alt godt

Mia

dear Mo,

there are words that go between.

there is a theme that sings along, its words are built like blocks and piles of these blocks have been positioned with purpose, with longing, with need and desire. all those words. all those bricks.

they are violent bricks posing as hope.

they are hope too and encompass violence. violence is everywhere.

collapse is met with hard

was it always this lumpy

its colour is

accidental

these repeated gestures run around, day today another day like today

these days

it seems

like oh that that

just that that

i mean to ask you what the matter is

what matters do we tend to

these things in a room together

vagueness seems violent

i wonder where i am in the room

am i by the window looking out, looking restless and distracted, refusing to do something practical, refusing to look useful instead just bouncing almost invisibly with irritation while glancing out at the sunburnt, unkempt grass
can you sense it

i want the wall to be softer but it really isn't

i imagined a curtain again

i am lying down on the painted pink boards sipping up the rain water from last night
it's really cool, cools my hot skin.
i want to be there with you.

it is this way now.
movement swings and i am singing along
i'll sing
and i'll

these colours are considered
this moments tinge weakens my blood
highlights are tense

xx Dee

Kære Selini.

I dette brev kommer jeg til at skrive fra forskellige steder og tidspunkter. Hver farve hører sit tidspunkt og sted til. Nu sidder jeg hjemme. Klokken er 21:11 og jeg håber, at jeg får dette brev skrevet her til aften. Jeg kan høre Martin og Ann Lou tale med hinanden i køkkenet. Om lidt kommer Ann Lou ind for at se om jeg er hjemme. Men indtil da vil jeg prøve at abstrahere fra deres samtaler.

De sidste to breve har jeg sendt fra Møn og Nordsverige i en helt anden kontekst. Imens jeg var på ferie. Det gjorde min bevidsthed mere sansende tror jeg og mere i stand til at fokusere på én ting. Nu er jeg tilbage, hjemme igen, og skal finde et sted at skrive fra til dig her midt i hverdagen.

Nu kom hun ind. Hun havde skyndt sig hjem. Men i aften vil jeg skrive.

Det tager altid lidt tid at finde tilbage til hverdagen efter et afbræk. Mine tanker myldrer i mange retninger. Lægetider og konfirmationer, udstillingstanker, rengøringsaftaler. Et rod, der kan gøre det lidt vanskeligt at holde på én tanke i længere tid. Eller at mærke, hvad det er som egentlig rør sig.

Nu, hvor jeg sidder med dig i tankerne, som jeg ikke har set så længe, så er det planerne om at flytte på landet, der fylder. Tanker om børn. Om venskab under forandringer. Og om hvordan fortiden rumsterer i mig for tiden og med jævne mellemrum kræver min opmærksomhed i sådan en grad, at jeg ryster og bliver taget tilbage til dengang. Det er som om min krop bliver til min krop, som den var på et bestemt tidspunkt, men i en ny kontekst og ny situation. Og så bliver det vanskeligt at skelne. Og jeg tror stadig, at der er en masse rester af fortid lige under overfladen.

I det allerførste brev til mig reflekterer du over, hvordan du bruger noter. At du tyr til dine noter når du bliver usikker eller gerne vil *finde noget*. Måske finde *tilbage til noget*, skriver du. På den måde kan man måske sige, at du søger en udgave af dit jeg, som havde en sikkerhed, som du føler du mangler i netop dét øjeblik du søger i noterne. Jeg, derimod, hjemsøges lige nu af en meget skrøbelig og forslået udgave af mig selv fra fortiden. Og så bliver tiderne blandet sammen og jeg har svært ved at finde rundt i hvad der er nu og hvad der er dengang. Det er et form for tidskollaps. Noget i fortiden, som kræver mig.

Derfor passer det mig godt at brodere for tiden. Når motivet er lavet, er de valg der skal træffes af formel karakter. Hvordan skal dét sting se ud ift. dét sting osv. Den form for valg som jeg bedst træffer når min opmærksomhed er delvist optaget af noget andet. Det føles som en form for blød opmærksomhed; en opmærksomhed, som nødvendigvis må prøve sig frem. Gøre for så at gøre om igen.

Nu sidder jeg på mit atelier. Min plads er ét stort rod som jeg vælger at ignorere lidt endnu. Dette er et af mine yndlingssteder i byen på trods af rodet. Det er et af de steder, hvor jeg føler jeg har et fællesskab at vende tilbage til og hvor jeg hører til.

I går mødtes jeg med Dee for at arrangere vores september-seminar. Vi mødtes i den mest fantastiske lejlighed på Blegdamsvej. Jeg fik fornemmelsen af, at vi var i et gammelt ombygget kirkerum, beboet og indrettet af mennesker med en utrolig æstetisk sans. Det var smukt hvor end mit blik faldt og en brændeovn på den plads, som fladskærmen har i mange hjem. Det var derfor også et godt sted at mødes og planlægge seminaret. Der var noget af den samme energi, som jeg føler vores gruppe har. En særlig æstetik, som jeg ofte ønsker mig, at der var mere af omkring os. Måske det først og fremmest er en social æstetik, der så manifesterer sig materielt i rummet.

På gåturen hjem gennem Fælledparken hørte jeg en lyd jeg ikke kunne genkende, men som viste sig at være frøer, et helt kor. De var over det hele, krævede deres plads i parken. Jeg var nødt til at holde en pause fra den telefonsamtale jeg var i gang med, så høj var lyden.

Kærligst,
Mo

Dear Cal.

I hope you are very well and that you have had some relaxing times during these hot weeks. I had one week of holiday and it was so nice. I need to pull the plug more often I think.

I'm in a strange place in terms of art - I feel like I can't focus, and i'm beginning to feel stressed by the fact that I'm not sure what I will make for our show. Since I've started working full time at my "money job," it feels like the days have just disappeared. There was so much time and now there is so little - it freaks me out. I'm really looking forward to our time together with the group soon.

As I am writing this letter, I realize that I don't want our correspondence to end. As much as I feel stressed about the letter writing, once I get started, it feels like a wonderful space for thinking and sharing. It forces me to come back to something that relates to an artistic process, which is hard to do these days.

After our last meeting, I wanted to arrange the questions we made from one of the exercises and send them to all of you. I want them to hold a place in our correspondence. So I am sending them here. I have made some small edits as an exercise for myself to think about which of the questions felt more or less relevant to me in this current moment.

I'm thinking about how to make the words and voices of lived experience appear visible. To make the quiet seem loud. To make that which is silenced heard. On a piece of paper for example. On paper voices have no physical sound. I'm imagining the paper as a space. A space with depth - where written words can appear and reappear. Where they can appear quiet. All the while yelling. As if they were vibrating. And their vibration would travel within the space of the paper. It would reach the other sentences and in this way they would inform one other. Relating to and affecting each other. Constantly, in a mutual state of becoming more or less (in) visible. I'm not sure it makes sense, but it feels related to some of the things I was working on for the show I made in Athens last year.

Looking forward to seeing you soon.

Love
Selini

In which ways are friendships related to art?

Why do I feel restless when I finally have time to work on my art?

What does work at rest look like?

Can I support others with my work?

....and is it okay if I can't?

Do I make art only to share it with other people?

What kind of work is it if I don't share it with anyone? (is it work? What is it?)

Do I always take up space from someone else when I speak?

How do I convince people (the art world) that I am good enough of a commodity?

Whose eyes am I looking with - whose ears am I listening with?

Whose voice am I able to hear?

Are my resources, in this current time, best used for making art?

Or would another form be better right now?

What kind of responsibility really comes with making art?

What artists are asked that question?

What artists take the time to answer it?

How can emotions be a critical part of how a work is analysed?

Dear Lutz

Im sorry this letter is so overdue. I sincerely forgot and lost track of the dates since Palle started daycare indkøring in the last week of July. It's been super intense and a little bit survival mode. It's been one of the hardest adjustments in having a kid, dealing with missing deadlines and being late or delayed.

I also have been waiting for “the right moment” to sit and write to you, hell even just “a” moment would work. I'm at work today and it's 30 degrees, I came to work yesterday morning and I'll go home tomorrow morning. I'm thinking about Mia's letter, which I just received, she was laying in bed after our weekend together, exhausted, and reflecting on parenting.

Palle has adjusted super well to daycare, thankfully. I'm really hoping it helps me be a better parent, I think it will. But to be honest I feel a little afraid of returning to my head. I feel a bit out of a practice, and I know it will take a moment to readjust. I'm hoping to start off with 1 studio day a week. Maybe 2. I really don't want to back out of the group, and I know I won't, but I'm scared about being able to make a work I feel good about.

Okay, but what I wanted to talk with you about, but haven't yet, was the word Vardøger. So first here are some thoughts about the definition in different languages.

When I originally went searching after Vardøger, I met with a few different people, one of whom was a cultural historian at the museum in Tromsø. She broke down the etymology of the word into *Vard* - meaning warning, and *øger* which came from *hygh*, an older form of 'soul', or at least that's how she explained it to me. Vardøger describes the experience of hearing the spirit of a person from a future time.

The word Vardøger itself is over 500 years old. In North Sami the word is *Vaigasat*. So it seems a common enough word that spans at least 3 language groups. The Finnish word *Etiäinen* was broken down for me as *Et* - far away (in time or space) *i* - what makes a thing, a being, *äinen* - something small. *Etiäinen* (without the *i*) can mean a relative far back in time, or a place far away. So It's the *i* that makes the word, when referring to a being, akin to the word Vardøger.

Vardøger seems to be this sense that once existed, maybe like intuition or “gut feeling”, but our sensitivity to it, or ability to tell different signals or messages apart, has been lost for some reason. And so I think of the senses, that they are in need of training. Like the way we learn the names for colours, and how to identify different sounds of birds or tastes and flavours and textures. As much as there are physiological parts, like, taste buds and ear drums and vision, I believe there are learned behaviours of how to interpret the senses. But how do you regain or retrain a sense, when you don't know if it existed at all?

So I just make attempts, and wonder if that does anything - like the listening spaces I make. I think it's possible to hear with the whole body, but what does that mean on an emotional or knowledge level? What is gained from listening with the whole body rather than just the ears?

We know that there are many knowledges lost and intelligences that maybe could be brought back, and that the idea of progress is inaccurate. When I write this, my head is saying to myself, yes of course obviously, that's a huge part of supporting indigenous practises back home in Canada, retaining and rehabilitating cultural practises and knowledges. I guess it's me trying to make these connections here in Scandinavia, which is my new home, and how do I work in response to my body being here? I still haven't found if the word exists in Danish. Do you know if it does maybe? What are your interests in the word?

Hope you are doing well! I wish we could have a coffee together soon and chat.

much love,
Cal

Kære Hannah,

I nat sad jeg i en vindueskarm i København og tænkte på dig. Det er efterår nu, det regner lidt, det er 11 år siden jeg flyttede ind på mit første værelse i København. Det var Nørrebrogade 200, og jeg var lykkelig, helt sikker på at jeg var endt det rette sted. Jeg er her stadig, på en måde. Jeg bor her jo ikke, men jeg sidder på et værelse der er mit, en nat om ugen er det mit eget. Hvis jeg skal blive ved med at bo på landet har jeg brug for en rigtig aftale med København, så det fik jeg. Jeg vil ikke bare gå rundt forelsket på afstand, eller have en hemmelig affære med en gammel elsker, jeg vil have noget konkret: vi skal ikke være fuldtidskærester, København og jeg, men vi skal ses fast en nat om ugen, uden skam.

Dengang, for 11 år siden, kendte jeg ingen i København. Mit hjerte var helt åbent og jeg længtes efter alt jeg så, menneskene og deres liv, deres sprog, deres venner. Jeg ville have det hele på en gang, og gjorde mig samtidig så umage med at øve de danske lyde og langsomt opbygge nye, sprøde venskaber. Jeg kan huske at vi cyklede sammen på vej ud til et shelter på Fælleden hvor vi skulle til fødselsdag, måske i 2012, jeg cyklede ved siden af dig. Du fortalte om dit arbejde med lys og jeg håbede at vi skulle blive venner. Jeg var blevet inviteret med på en mavefornemmelse og kendte ikke rigtig nogen, og på et tidspunkt begyndte i alle at synge dagsværk-sange rundt om bålet. Jeg lagde mig til at sove, jeg kendte ingen af sangene, det virkede alligevel lidt utilgængeligt det hele. Men så begyndte alt muligt jo at ske alligevel.

Der er meget tvivl i mit liv lige nu – jeg har fx svært ved at forestille mig hvordan Peter og Aio og jeg skal bygge en base der er god for os alle tre. Men der er også meget jeg *ikke* er i tvivl om. Fx: Jer. At det giver mening at blive ved med at gøre os umage sammen. Der gik lang tid før jeg fattede at jeg faktisk havde en plads i gruppen, og på en måde føler jeg at jeg endelig, for alvor, kan tage imod den invitation Mo sendte til mig tilbage i 2015, til at lave udstilling i Tistrup. Jeg sagde ja, men denne gang tør jeg sige ja til jer med et større mod.

Der er noget magisk over at have det her rum sammen med jer over sommeren, disse breve, selvom det ikke er særlig nemt at skrive til jer når Aio er her hele tiden. Til gengæld er de breve det eneste space jeg har givet mit art heart denne sommer, og jeg er taknemmelig for at i kalder på mig på den måde. Selini skrev, i sit brev til mig: *2 gange har de breve jeg har modtaget føltes som et forvarsel til mit eget. En hjælpende hånd. En Vardøger.* Det gør mig håbefuldt - at vi måske kan varsle noget kommende for hinanden. Fortælle hinanden noget om hvor vi er på vej hen.

Hannah, den her sommer har jeg længtes så meget efter at danse. Efter fem uger på krykker nåede jeg at blive bange for at jeg aldrig ville danse igen. Nu kan jeg bøje mit ben igen, og begynder at blive modigere. Jeg må prøve mig frem med nye moves, stille, forsigtigt, lidt vildere. Med dette knæ kan jeg ikke stivne i vante bevægelser, men må hele tiden genopfinde min krop, selv med al smerte i benet er der en stor frihed i det.

Kærligst,

Lutz

Kære Mia,

Jeg har lige spist frokost, og så kommer jeg tilbage på atelieret (som stadig er halvfærdigt, men færdigt nok til at jeg kan arbejde i flyverdragt) og finder Cal's mail, der minder mig om mail-korrespondancen. Jeg bliver glad. Det var sådan en god stemning efter det sidste møde, noget jeg har brug for disse dage. Gode og varme kollektiver.

Jeg tænker - som du ved - meget over grupper og gruppedynamikker, på grund af min egen boligsituation. Jeg bliver skiftevis håbefuldt og modløs. Jeg læser brevet jeg fik fra Lutz, og drømmer om at vores gruppe har et lille sted i København, hvor jeg måske kan komme og overnatte på en madras en gang om ugen, et lille helle, langt fra familieliv, skoven, roen, uendelige lege med legoklodser, aftensmad FØR kl 18, solnedgangene. Men tæt på lange lyse københavner-aftener med drinks, sidde i vindueskarmen og bare være alene som én blandt en masse mennesker. Der kan vi konspirere, drikke rødvin hele natten. Sove længe eller arbejde længe.

Men så stopper jeg mig selv, det med at drømme om fremtider og andre steder. Det er svært, balancen i at være der hvor man er, nyde det så meget man kan, og også tillade sig selv en åbenhed at længes.

Jeg researchede for nyligt på et muligt værk der skulle hedde "longing is out of fashion" (det lyder bedre på engelsk, men måske er det bare fordi den sproglige distance gør at jeg allerede kan se det som noget kunst-agtigt). Jeg tænkte på at længslen var en uattraktiv følelse. Ulysten til at kendes ved at længes efter noget andet og bedre. Den dyrebare egenskab at kunne værdsætte og nyde det der er, der vil alligevel altid mangle noget, hvorfor så ikke leve glad uden. Men samtidig den nødvendige drivkraft til at forandre ting der skal og må forandres, ikke lade stå til.

Jeg spiser min mørke chokolade og tænker på dig, min ven.
Jeg vil løbe en tur inden Atla skal hentes, vi ses snart.

Kærligst
Hannah